

fastsat visse bestemte Regler om, paa hvilken Maade Veienes Vedligeholdelse skal finde Sted; der er kun ganske i Almindelighed fordret, at enhver offentlig Veie skal vedligeholdes i Forhold til den Brug, der gjøres af den. I de Egne af Landet, som den ærede Landssthingsmand sigtede til, vil jo en stor Mangfoldighed af offentlige Veie være ganske overordentligt svagt benyttet, og den Vedligeholdelsesbyrde, som de ville medføre for Communerne, vil jo derfor i samme Forhold være ringe. Jeg anseer det netop for at være et af Lovforslagets store Fortrin, at det ikke længer lader nogen Veie i Landet henligge som — den ærede Rigsdagsmand brugte selv dette Udtryk — en „herreløs“ Veie, uden at der hæfter nogen Vedligeholdelsespligt med Hensyn til det paa gjældende Veistykke paa Nogensomhelst. Jeg anseer det, som sagt, netop for at være et Fortrin ved Lovforslaget, at det i sig fuldstændigt optager alle offentlige Veie, og jeg troer ikke, at der deraf vil flyde nogen forøget Vedligeholdelsesbyrde for de ganske vist i flere Henseender uheldigt stillede Egne af Landet, hvortil der sigtedes; i saadanne Egne vil mangen Gang en Belægning af Sandsporet igjennem Heberne med Byngviste være forholdsvis en ligesaa god Vedligeholdelse af Veien, som Belægning med harpet Græs vilde være paa et andet Sted.

Tilføjet: Jeg havde ganske vist ikke ventet at finde Understøttelse hos den høitærede Minister for noget af de Forslag, jeg har stillet, da jeg vel veed, at, naar et Arbejde er blevet vel tilendebragt af det andet Thing og Ministeren i Forening, saa ansees det for saa fuldkomment, at en Minister har Bausfælighed ved at gaae ind paa Forandringer deri. Imidlertid takker jeg dog den høitærede Minister for den virkelig meget væsentlige Understøttelse, han har ydet mig ved de af ham fremsatte Øttringer med Hensyn til de af mig stillede Øndringsforslag, navnlig det andet. Jeg skal imidlertid først henvende mig til den ærede Ministers Bemærkninger med Hensyn til mit første Øndringsforslag, nemlig det til § 2. Det vil ganske vist ikke være min saa lidet som noget enkelt Medlems Sag at søge at hævde Ministerens

Myndighed ifølge Ordene i Lovforslaget. Den høitærede Minister erkjender, at der hos mange Medlemmer af det andet Thing har været stærk Tvivl om, hvorvidt den Forstaaelse af Ordene, som Ministeren gjør gjældende, virkelig maa bringes ud af dem. Jeg vil bede de ærede Medlemmer at see paa Ordene og derefter afgjøre, hvorvidt det er klart, at der i disse Ord ligger en Bemyndigelse for Indenrigsministeren til imod Amtsraadets Forslag at optage Veistykker paa den første Fortegnelse. Den høitærede Minister henviste som Argument for, at en saadan Bemyndigelse skulde ligge deri, til det sidste Stykke, hvilket netop synes mig taler for den Mening, at det kun er efter Forslag af Amtsraadet, at Noget kan foretages med Hensyn til disse Fortegnelser. Der staaer i det sidste Stykke: „Efter Indstilling fra vedkommende Amtsraad kan Indenrigsministeren foretage Forandring i disse Fortegnelser, saaledes osv.“ Naar der altsaa ikke foreligger nogen Indstilling fra Amtsraadet, saa kan Ministeren virkelig ikke være bemyndiget til at foretage nogen Forandring i den engang fastslaaede Fortegnelse. Hvis altsaa Meningen af det sidste Stykke skal være den samme som Meningen af det første Stykke, saa staaer det for mig endnu som utvivlsomt, at Ministeren ikke har Ret til imod Amtsraadets Villie at optage Veie paa den første Fortegnelse; men det vil der dog vistnok ikke være Tvivl om hos Nogen, at det vil være uret af det enkelte Amt at udskyde et Stykke Veie, som hidtil har været Landeveie, uden at de andre Amter, som ere interesserede i Veistykket, dertil give deres Samtykke, hvad jo allerede ligger deri, at et saadant Veistykke i Almindelighed vil være vedtaget som mindre Landeveie efter Forhandling og Overenskomst mellem de forskjellige Amter. Denne Overenskomst brydes i det Dieblif, at der deri skeer nogen saadan Forandring, og om det er to eller flere Amter, forekommer mig at være ligegyldigt, ligesom da ogsaa to Amter ganske vist ere „flere“ Amter. Jeg kan ikke see, at den lille Bemærkning, som den ærede Minister lod indflyde, at „flere“ ikke kunde forståes om to, paa nogen Maade holder Stik. Der er truffet en Overenskomst mellem Amterne om en Beilinie i en vis Udstrækning.